

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4977

гр. София, 14.05.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в закрито заседание на 14.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

като разгледа дело номер **4725** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от К. К. Г. с адрес – [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0374-000122/06.05.2024г., издадена от полицейски инспектор в ОДМВР –П., РУ Червен бряг–В. Г. В., с която на основание чл. 171, т.2 б.“А“ от ЗДвП по отношение на К. К. В. е наложена ПАМ –временно спиране от движение на собствения му лек автомобил – Ф. Д. с рег. № С. до отстраняване на неизправността.

С жалбата е направено искане за спиране изпълнението на оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0374-000122/06.05.2024г., издадена от полицейски инспектор в ОДМВР –П., РУ Червен бряг–В. Г. В..

Съдът след като се запозна с доказателствата по административната преписка намира от **ФАКТИЧЕСКА И ПРАВНА СТРАНА** следното:

Искането за спиране, е **ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМО**, като подадено в срок, от активно легитимно лице, с правен интерес и е съединено с оспорване на издадената заповед за прилагане на ПАМ, т. е. във висящ процес по оспорване на заповедта.

Разгледано по същество, искането е **НЕОСНОВАТЕЛНО** по следните съображения:

Съгласно приложимата разпоредба на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Когато законът разпорежда предварителното изпълнение на определена категория актове, той презюмира съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП за наличието на условия, обосноваващи предварителното изпълнение на административния акт, не е необорима. Специалният закон не предвижда основанията за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, за които е дерогирал суспензивния

ефект на жалбата, поради което по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК. Във всеки конкретен случай съдът, разглеждащ искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК на актове по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, преценява дали незабавното изпълнение може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК. Предпоставките, при които съдът може да спре предварителното изпълнение, са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или трудно поправима вреда на оспорващия.

Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на жалбоподателя на акта е негова. За да бъде спряно предварителното изпълнение, жалбоподателят следва да заяви и докаже вида и вероятността за настъпване на твърдените от него вреди от изпълнението, за да се прецени дали са значителни като основание за спирането му, тоест следва да установи, че от допуснатото по закон предварително изпълнение ще последва значителна или трудно поправима вреда или че ще бъде засегнат особено важен негов интерес.

В случая жалбоподателят освен изложените аргументи, относно незаконосъобразността на оспорения индивидуален административен акт, най-общо е посочил, че предварителното изпълнение на заповедта му причинява значителни и труднопоправими вреди, доколкото пречат използването на личния му автомобил, придвижване до работното му място, както и превозването на възрастни членове на семейството до болнични заведения.

Аргументирал се е, че ще бъде лишен от възможността да превозва болния си баща до медицински заведения. В подкрепа на това е приложил медицинска документация, относно здравословното състояние на баща му К. Г. Б..

Съдът, намира че представената медицинска документация, не е достатъчна да обоснове спиране допуснатото по закон предварително изпълнение на оспорения административен акт. Медицинските документи, отразяват здравословното състояние на К. Г. за периода от 2009г. до 2022г., като липсват данни какво е актуалното здравословно състояние към настоящия момент. Отделно от това, само по себе си здравословното състояние на член от семейството не е достатъчно да обоснове наличието на законовите предпоставки за спиране изпълнението на атакувания акт. Още повече, че се касае за въведени твърдения за неизправност на провереното МПС, а именно ограничена видимост на предните странични стъкла, което налага извода, че използването му в това състояние би застрашила живота и здравето, не само на водача и пътниците в автомобила, но и на останалите участници в движението.

Изложените твърдения в жалбата са общи, като не би могло да се установи по какъв начин липсата на възможност конкретният лек автомобил да бъде използван ще доведе до негативни имуществени или неимуществени последици за жалбоподателя. Изложените доводи в жалбата не водят до извода, че предварителното изпълнение на заповедта ще причини значителни или трудно поправими вреди за К. К. Г..

По изложените съображения, съдът приема искането за неоснователно и следва да го остави без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК, вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, Административен съд София-град, 61-ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на К. К. Г. с адрес – [населено място],[жк], [жилищен адрес] за СПИРАНЕ НА ПРЕДВАРИТЕЛНОТО ИЗПЪЛНЕНИЕ на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0374-000122/06.05.2024г., издадена от полицейски инспектор в ОДМВР –П., РУ Червен бряг–В. Г. В., с която на основание чл. 171, т.2 б.“А“ от ЗДвП по отношение на К. К. В. е наложена ПАМ –временно спиране от движение на собствения му лек автомобил – Ф. Д. с рег. № С. до отстраняване на неизправността.

Определението може да се обжалва с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението, чрез Административен съд-София-град до Върховния административен съд на Република България.

На основание чл. 138, ал. 1 от АПК, препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: